

WEISZ ANETT

Szakadt ütem

Ül, mint lyukas tető
fölköttem a magány.
Röhög. Én nem vagyok
se bátor, se vagány,
csak arctalan mosoly,
szakadt ütem vezet,
kóválygó ritmusok
és csorba ékezet,
részegre tört egész
és íve-nyűtt kerek,
a füstös éj kezén
az álmok vérerek,
a hajnal is szakadt,
sápadt, didergető,
s fölköttem a magány
ül, mint lyukas tető.

Szárnyadon hord

Tarisznyádban nincs már más,
csak hamuban sült szitok,
cipőd helyén elkopott
a hétmérföldes titok.
Holdkórosan, kócosan,
talpad alatt ékkövek,
hurrikán ül hátadon,
már a lábad is cövek.
Torkodon akadt a vád,
a százszor vívott tusa...
Fogaid közt szűrt csoda –
szárnyadon hord ritmusa.

Te a híd

Lennél te a híd,
lennék szakadék,
mér föld rohanás –
lennél te a fék,
zsoltárra szonett.
Lennék a betű,
álmon szakadás,
lennél te a tű.